

BAS LI YORUM

Gerçek İlk Adım
Öyküleri

MERHABA SEVGİLİ OKUR

Kitaba hoş geldin. Çocuklar ve tanınmış Hollandalılar senin için, *“Başlıyorum! En sevdiğim şeyi yapacağım” dedikleri o ilk anı anlattılar.* Çünkü her şey o ilk adımla başlar. Bu kitapta onların öykülerini okuyacaksın.

Hangi öyküyü önce okumak istediğini kendin karar verebilirsin. Örneğin futboldan mı hoşlanıyorsun? O zaman “Sahada” bölümünden başlayabilirsin. Müzik yapmayı ya da sahnede olmayı mı tercih ediyorsun? O zaman “Sahnede” bölümünden başlayabilirsin. Resim yapmayı, el işi yapmayı ya da grafiti tasarlamayı mı seviyorsun? Öyleyse “Atölyede ve Sokakta” bölümü tam sana göre. Bu şekilde kitapta seni en çok cezbeden bölümleri seçerek, istediğin sırayla okuyabilirsin.

Seni mutlu eden şeyi keşfettin, ama öyküleri okuduktan sonra hâlâ nasıl başlayacağını bilmiyor musun? O zaman son bölüme bakabilirsin. Orada ilk adımını atmana yardımcı olacak ipuçlarını ve bu konuda kime başvurabileceğini bulacaksın.

Keyifli okumalar!

İçindekiler

DEYJAH

Ben bir Jaguarım

SIGNE

Rüzgârda Savrulan Saçlarınla Hokey

SORELLA

Futbol Sahasında Dans

DIEDE

Tenis Kortunun Rolls Roze’si

SHERIDA

Topla Uyumak

ROCKY

Apartmanda Alev Alev Futbol

NIGEL

Rüzgârdan Hızlı

CHARLIE

İçimden Gelen Ses

CARITA

Bale Prensesi

SÉUN

Dans Eden Harfler

EDSON

Koca Bıyıklı Yaşlı Patron

JÖRGEN

Tiyatro Kovboyu

LAUREN

Harika Bir Ayı Sanatı

JUDITH

Resim Yapmak Gizli Güçtür

EDSON

Şehrin Sanatı

Başlamak istiyorum!

Deyjah'ın Öyküsü

BEN BİR JAGUARIM

Altı yaşındayım. Yani şey... aslında beş. Annem yalan söylememelisin diyor ama ben zaten kendimi güçlü hissediyorum. Çünkü Warrior Skillz yapıyorum. Bu sıradan bir spor değil. İçinde tekme var, yumruk var, düşmek ve yuvarlanmak var. Üç yaşımdan beri yapıyorum. Üzerinde mavi bir ninja olan beyaz bir kıyafet giyiyorum. Kıyafet hafif. İçinde rahatça hareket edebiliyorum, ama biraz sıcak geliyor.

İlk dersi hiç unutmayacağım. Hepimiz bir halka şeklinde oturuyorduk. Sonra öğretmen dedi ki: “Bugün özsavunma hakkında her şeyi öğreneceğiz.” Ben tekme atmayı öğreneceğimi sanmıştım. Ama öyle değilmiş. Burada kendimi ve başkalarını korumayı öğrenecekmişim. İnsanları kendimden nasıl uzak tutacağımı. Kavga etmeyi, kendimi ve başkalarını korumak için nasıl kullanacağımı. Öğretmen başlamadan önce bize bununla ilgili şu sözle bitiren bir mantra öğretti: “Saygı.” Dersin sonunda da yine bir mantra ve saygı ile bitirdik. Derslerde her şeyi olanca sesimle tekrar ediyorum ve kendimi gerçek bir savaşçı gibi hissediyorum.

Darbe vurma alıştırması yapıyoruz. Bir elimi yumruk yapıp yanağıma dayıyorum. Diğer elim: “*Bam!*” diye öne doğru çıkıyor. Gücümü hissediyorum. Ben bir jaguarım. Mümkün olduğunca sakın ve sessiz. Gerektiğinde hızlı ve atılgan. Bazen kalbimden rahatsızlığım oluyor ya da bir nöbet geçiriyorum. Ama burada minderdeyken bunları unutuyorum. Burada neler yapabileceğimi hissediyorum. Ve yapabileceğim şeyler neredeyse sonsuz.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Deyjah (5), özsavunma ile zihinsel gücü birleştiren Warrior Skillz'e gidiyor. Annesi aidatı kendi başına ödeyemediği için bunu sağlayan Jeugdfonds Sport en Cultuur oldu. Deyjah'ın kalp sorunları ve epilepsisi var, ama tüm sarı ve kırmızı kuşak derecelerini aldı. Üç siyah şeridi bile var ve yakında diğer üç siyahı da almayı umuyor. Minderde kendini güçlü ve özgür hissediyor. Sınırlarını gitgide daha iyi hissetmeyi öğrendi ve özgüvenle hareket ediyor. Bir sonraki hedefi: biri üstüne oturduğunda ondan nasıl kurtulacağını öğrenmek.

Signe'nin

Öyküsü

RÜZGÂRDA SAVRULAN SAÇLARINLA HOKEY

Annemle birlikte İsviçre'deki Avrupa Tekerlekli Sandalye Hokeyi Şampiyonasını izlemeye gidiyorum. O kadar heyecanlı ki. Takımlar sahanın üzerinde uçuyor. Blok yapıyor, pas veriyor, şut çekiyorlar. Herkes tekerlekli sandalyede, ama kimse yerinde durmuyor. Tribünde insanlar alkışlıyor, bağırıyor. Ben de öyle. Maçtan sonra bir sopa ve kaptanlık bandı alıyorum. Bir sporcu tekerlekli sandalyesine oturmama izin veriyorlar. Bu bana sanki havadan daha hafif geliyor. “Anne,” diyorum. “İşte bu. Ben bunu istiyorum!”

O öğleden sonra farklı sporcu tekerlekli sandalyelerini denememe izin veriyorlar. Kendi sandalyem saatte sadece altı kilometre gidiyor. Bunlar ise on sekizle gidiyor. Hareket eder etmez hissediyorum. Hızlı. Gücü. Saçlarım rüzgârda dalgalanıyor ve ben gülüyorum. Artık kendimi gerçekten bir yere ait hissediyorum.

O günden beri takımımda oynuyorum. Genç, yaşlı, kadın, erkek, herkes bir arada. Sporcu tekerlekli sandalyelerinde hepimiz aynı hızda gidiyoruz. Çok gülüyoruz ve birbirimize ipuçları veriyoruz. Bazen elli yaşında beş adamla karşı karşıya oynuyorum. O zaman kendi kendime: “İmdat!” diyorum. Ama ardından iyi bir hamle yaptığımda kendimle ekstra gurur duyuyorum. Özellikle de birini bloke edip takım arkadaşımın bu sayede sayı yapmasını sağladığımda.

İlk kez “gelecek vaat edenler” antrenmanına gitmek heyecanlı. Arkadaşım ve ben, devam edip edemeyeceğimizi bilmiyoruz ve çok uzun süre bekliyoruz. Ama sonra ikimizin de seçildiğini duyuyoruz. Resmî formaları alıyoruz. Bana ait olanı giyip aynaya bakıyorum. “Vay be!” diyorum.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Signe (11), Hollanda'nın tekerlekli sandalye hokeyi Gelecek Vaat Edenler Takımında oynuyor. Signe'nin süper hızlı sporcu tekerlekli sandalyesi, Gehandicaptensport Fonu tarafından, yaşadığı belediyeyle birlikte finanse edildi. Sporu, hızı ve birlikte oynamayı seviyor. Tekerlekli sandalye hokeyinde kendini güçlü ve özgür hissediyor. Büyük hayali yalnız Hollanda'da değil, Hollanda dışında da kendini kanıtlamak.

Sorella'nın Öyküsü

FUTBOL SAHASINDA DANS

Kardeşim sahada, çamurlu formasıyla ayağının altında top, bana bakıyor. “Canın mı sıkılıyor yoksa?”

Ben ise bankta oturuyorum, üzerimde bale kıyafetim. Sabah dersim vardı. Balerin ayakkabılarıma dalgın dalgın bakıyorum. Burası gerçekten de sıkıcı.

Ama sonra kardeşim topu göğsünde yumuşatıyor, ayağının önüne yuvarlıyor ve koşmaya başlıyor. Ben de fırlayıp ayağa kalkıyorum. Oyuncular koşuyor, topa kafa atıyor, kayıyor ve paslaşıyor. Top deli gibi hızla kaleye doğru yuvarlanıyor. Ben fırlayıp ayağa kalkıyorum, tezahürat yapıyorum ve anneannemin de sesini duyuyorum: “Hadi! Yapabilirsin!”

Ve zıplarken hissediyorum. Ben bunu istiyorum!

Ama kramponlarım bile yok. Hayal kırıklığıyla bale ayakkabılarıma bakıyorum.

Eve giderken çıtım çıkmıyor. Anlaşılan anneannem bir şeylerin farkına varmış, çünkü birkaç gün sonra beni spor mağazasındaki futbol ayakkabıları bölümüne götürüyor.

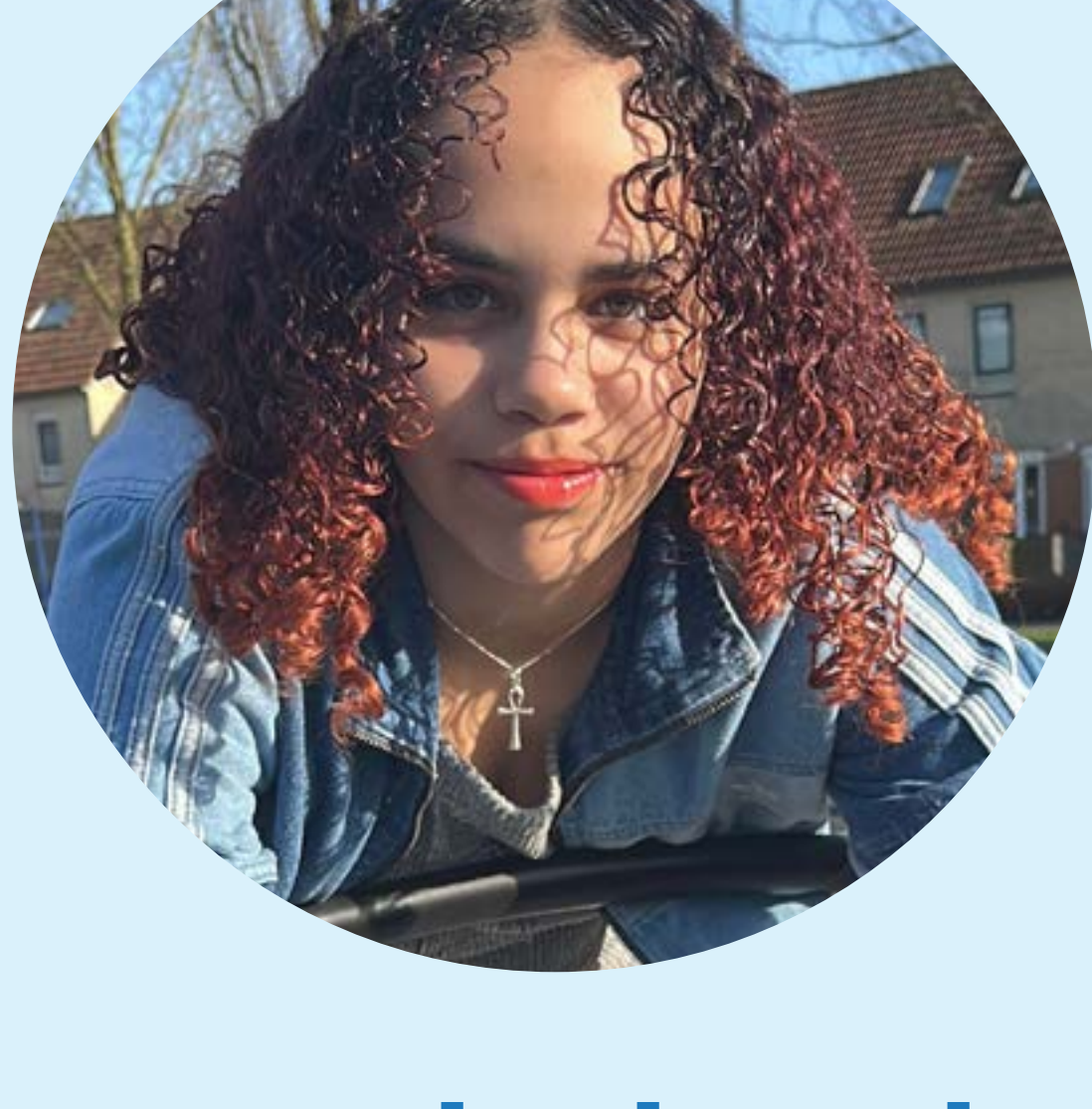
“Seç bakalım,” diyor.

“Sahi mi?” Kulaklarıma inanamıyorum.

“E hadi seç artık.”

Gözlerim rafların arasında dolaşıyor. İşte oradalar. Bilekli siyah Nike’lar. Onları alıp giyiyorum. Tam oluyor. Sadece ayaklarıma değil, kim olduğuma da.

O günden beri artık bale ayakkabılarımda değil, futbol ayakkabılarımda dans ediyorum; saha ise benim sahnem, anneannem de en büyük hayranım. Ve emin olun, sesimizi duyuruyoruz.

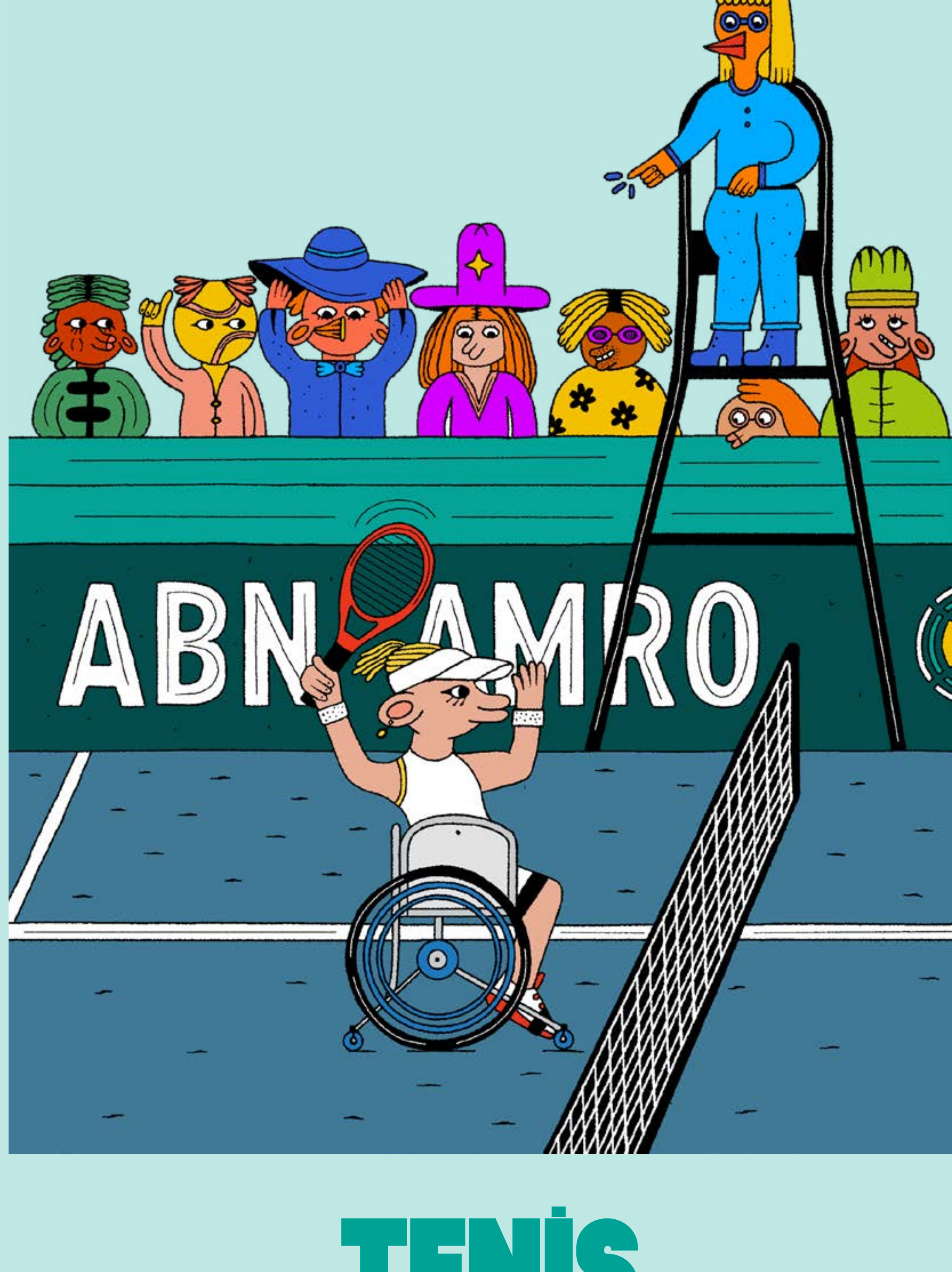

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Sorella (16), 11 yaşındayken Jeugdfonds Sport & Cultuur aracılığıyla yeni futbol ayakkabıları için bir hediye çeki aldı. Hâlâ her hafta kendi kulübünde futbol oynuyor. Sahada top için mücadele ediyor, kantinde ise onu susturabilene aşkolsun. Saha dışında ise kendini ifade etme konusunda çok gelişme gösterdi ve artık daha kolay arkadaş ediniyor. Anneannesini neredeyse her hafta sonu kenarda onun için tezahürat yapıyor ve Sorella’nın yaşadığı keyif sayesinde maçların tadını iki kat yaşıyor.

Diede de Groot'un Öyküsü

TENİS KORTUNUN ROLLS ROZE'Sİ

Arkadaşlarım salonda deli gibi koşuyor ve peş peşe atlıyorlar. Beden eğitiminde ebelemece oynuyoruz. Benim bacak protezim var. Ben de katılıyorum, ama fark ediyorum ki onlar beni gerçekten kovalamıyor, sanki istemsizce bana ayrıcalık tanıyorlar. İyi niyetle yapıyorlar bunu, ama ben kendimi dışlanmış hissediyorum. Sanki oyuna laf olsun diye katılıyormuşum gibi.

O akşam ailemle birlikte televizyonda tekerlekli sandalye tenisini izliyorum. Bu da tıpkı tenis gibi sert geçiyor. Kimse diğerine ayrıcalık tanımıyor. Hiç kimse oyuna “laf olsun diye” katılmıyor. Sahanın içinde birbirleriyle yarışıyor, fren yapıyor, dönüyor, servis atıyor ve smaç vuruyorlar. Onları izlerken bütün vücudum alev alev yanıyor. Ben de bunu istiyorum.

Hemen babamla birlikte yakınımızda tenis oynayıp oynayamayacağımı araştırıyorum. Çok yakınımızda bir kulüp var. İlk ders biraz alışma amaçlı oluyor. Birdenbire tekerlekli sandalyede bir sürü çocukla birlikteyim. Sandalyeyi yönlendirmeyi öğreniyor, topa dokunuyor ve yan tarafıma doğru düşüyorum. Biraz korkutucu, ama kendimi hızla yukarı itip devam ediyorum. Burada kimse beni beklemiyor ya da oyuna laf olsun diye katmıyor.

O günden sonra giderek daha sık antrenman yapıyorum. Bir süre sonra bir sporcu tekerlekli sandalyesi alıyorum. Parlak pembe renkte ve parlak tekerlek telleri var. Bu sandalyede kendimi çok havalı hissediyorum. Babam, onun benim “Rolls Roze”um olduğunu söylüyor. Bununla ilk gerçek maçıma çıkıyorum.

İsmim hoparlörlerden duyuluyor. Sahaya çıkıyorum, servis atıyorum ve harika bir sayı alıyorum. İnsanların alkışlarını duyuyorum. Güzel oynadığım için, “laf olsun diye katıldım” sanılmadığı için. Ve artık eminim: Ben bir tenisçiyim. Laf olsun diye değil, gerçekten.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Diede de Groot (28) artık tenis kortlarından ayrı düşünülmemeyen bir isim. Yeteneği kısa sürede fark edildi, özel ders aldı ve kendisine sponsorlu bir sporcu tekerlekli sandalyesi verildi. Hollanda Genç Millî Takımına girdi, Esther Vergeer ve Richard Krajicek gibi üst düzey sporculardan destek aldı ve ABN AMRO'nun “Geleceğin Yetenekleri” programına katıldı. Şimdi ise dünyanın en başarılı tekerlekli sandalye tenisçilerinden biri; ABN AMRO Open'ı birçok kez kazandı ve herkesin bu sporun ne kadar izlemeye değer olduğunu görmesini umuyor.

Sherida Spitse'nin Öyküsü

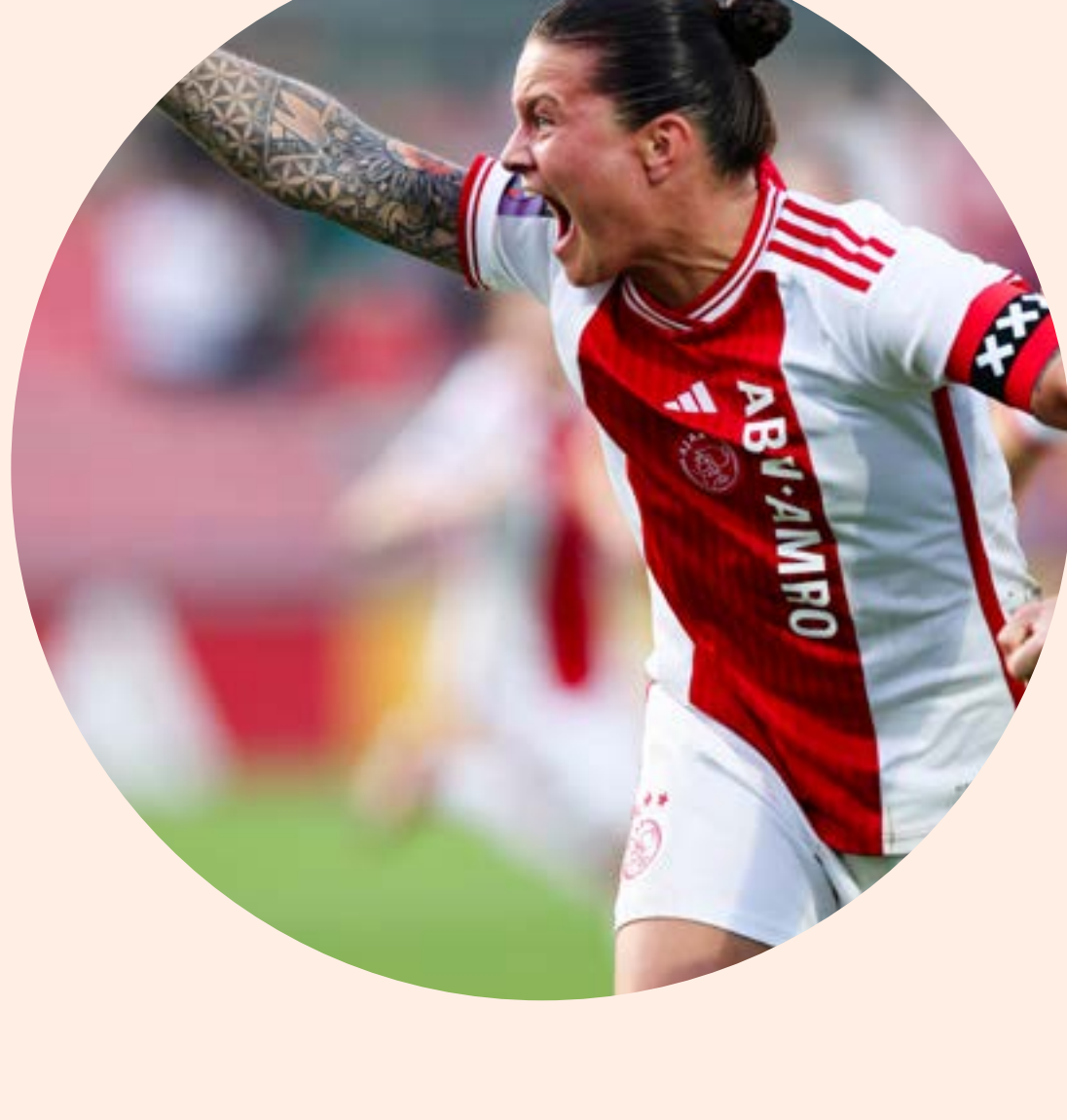
TOPLA UYUMAK

Coğu çocuk yatağa bir bez oyuncakla girer, bense bir topla giriyorum. Evimizin arkasında garajlar var. Tam birer futbol kalesi gibiler. Duvarlara saatlerce şut çekerek vuruşumu geliştirmeye çalışıyorum. Bu sırada kendimi bir kupa finalindeymişim gibi hayal ediyorum.

Beş yaşımdayken nihayet futbola başlayabiliyorum. VV Sneek'te. Takımında sadece oğlanlar var. Ben kulübün ilk kızıyım. Ama bunun hiç önemi yok. Takım arkadaşlarım bunu normal karşılıyor, sonuç olarak rakipler de öyle. Beni gördüklerinde şöyle düşünüyorlar: “Bak sen, bir kız, bunun üstesinden kolayca geliriz.” Ama sonra ben var gücümle oyuna yükleniyorum. Böylece ilk düşüncelerini çabucak unutuyorlar.

On altı yaşındayken bir gün annem arıyor. “Millî takım antrenörü aradı. Hollanda için oynayacaksın” diyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece yutkunuyorum. Hayalin gerçekleştiğinde ne diyebilirsin ki?

Birkaç gün sonra yeni formamla koca, tıklım tıklım dolu bir stadyumda sahadayım. Takımına bakıyorum. Artık kızlar ya da oğlanlar değil, kadınlar var. Eve dönmek gibi bir his bu. İster garajların önünde, ister VV Sneek'te, ister burada oynayayım, oyun hep aynı oyun. Ve top... top hâlâ en iyi arkadaşım.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Sherida Spitse (35), Ajax Kadın Takımı'nın kaptanı ve Hollanda millî takımında en çok forma giyen oyuncu olarak Hollanda kadın futbolunun bir ikonudur. VV Sneek'teki ilk kız oyuncu olarak vuruş tekniği ve liderliğiyle dikkat çekti, ardından 2017'de Avrupa şampiyonu oldu. O şimdi, futbolda gelecek hayali kuran tüm çocuklar için bir rol modelidir.

Rocky Hehakaija'nın Öyküsü

APARTMANDA ALEV ALEV FUTBOL

Yedi yaşındayım. Amsterdam'daki Monnet Apartmanı'nda yaşıyorum. On katlı bir apartman, içinde yüzlerce insan var. Her tarafta merdivenler, kapılar, asansörler, beton. Ama asıl hayat aşağıdaki küçük meydanda. Orada çocuklar top oynuyor. Meydana “Oturma Odası” diyorlar. Herkes birbirini tanıyor. İkinci kattan Bilal. Dördüncü kattan Mustafa. Altıncı kattaki Tualena kardeşler.

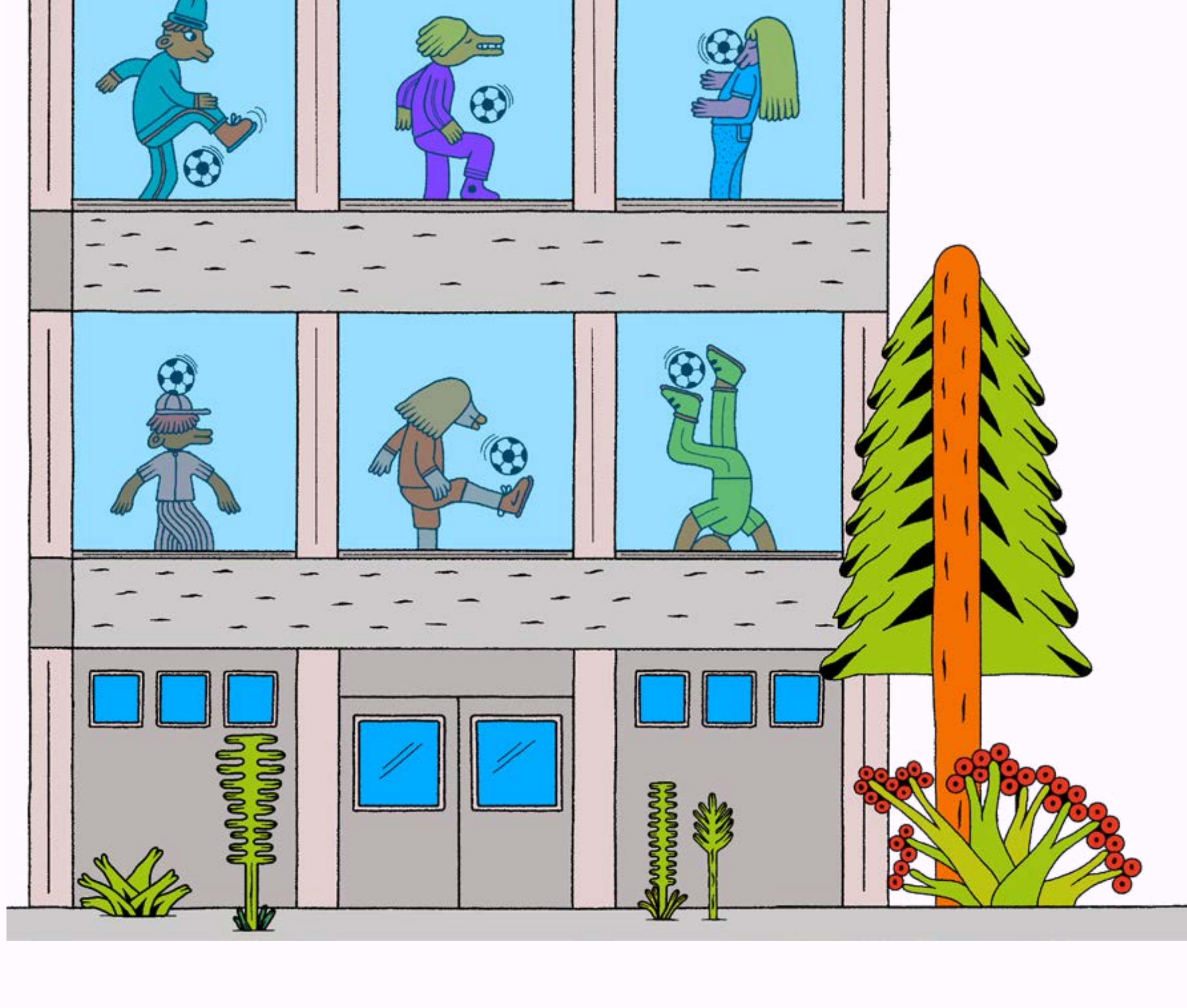
Sadece ben yeniyim. Ve ben bir kızım. Çoğu zaman kenarda duruyorum. Bakıyorum, bekliyorum. Belki top birazdan ayaklarımın önüne gelir de bir numara yaparım ya da bir pas veririm. Ama top gelmiyor, bu yüzden bir plan yapıyorum. Kendime bir top satın alacağım ve neler yapabildiğimi göstereceğim. Ama parayı nereden bulmalıyım? Apartmanın aşağısında eski alışveriş arabaları duruyor, onları süpermarkete götürebilirim. Hemen işe koyuluyorum. Her araba için bir avro alıyorum. Yeterince biriktiğinde bir top alıyorum. Kırmızı-siyah, üstünde alev desenleri olan bir top. Mükemmel sekiyor.

Sonra çocuklar kapımın önünde beliriyor. “Rocky, sende yeni top var değil mi?”

Başımı sallayarak evet diyorum. Hep birlikte “Oturma Odası”na gidiyoruz. Ben de oynuyorum. İlk kez. Kalbim göğsümde küt küt atıyor ama bu, bir numara yapmama engel olmuyor. Sonra bir tane daha... derken bir “bacak arası”. Ve gol atıyorum.

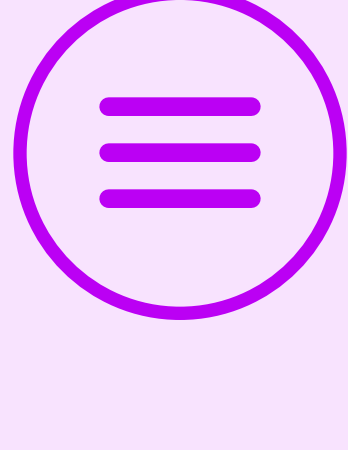
Herkes beni görüyor. Biri bağılıyor: “Hey Rocky, yarın da gel oyna, tamam mı!”

Sevinçten ağzım kulaklarıma varıyor.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Rocky Hehakaija (41) eskiden Hollanda genç millî takımında oynuyordu, ama çapraz bağını kopardıktan sonra artık profesyonel futbol için uygun olmadığına karar verildi. Favela Street'i kurdu: çocukların futbolla güçlenmelerine ve kızlarla erkeklere eşit fırsatlar verilmesine yardımcı olan bir proje. Kendi FIFA oyuncu figürü var ve Edgar Davids ile dünyayı dolaştı. Peki ya hayali? Çocukların, tıpkı onun eskiden hissettiği gibi, kendi mahallelerinde şunu hissetmeleri: “Ben de buradayım ve ben de diğerleriyle birlikte oynayabiliyorum.

Nigel'in Öyküsü

RÜZGÂRDAN HIZLI

Ben ki ağabeyim ve bir ablam var. Ben en küçükleriyim, yani ailenin son çocuğuyum, ama bunun dışında neredeyse her şeyde birinciyim. Bizim evde her şey bir yarış. Kim önce bisikletlerin yanına varırsa kazanır. Kim önce kapıya ulaşırsa, kazanır. Tatlısını ilk bitiren de öyle.

Hızlıyım. Şimşek gibi hızlı. Sınıfımda ve ailemdeki herkesten ve arkadaşlarımdan daha hızlı. Koşabildiğim her yerde ve her zaman koşuyorum. Basketbola başlamıştım ama bana çok yavaş geldi. Takım arkadaşlarım hâlâ potanın yanında beklerken ben çoktan öteki tarafta oluyorum. “Bu spor sana göre değil,” dedi antrenör. “Sen atletizme gitmelisin.” Bir deneme dersi yapıyorum: cirit atma, uzun atlama, gülle atma ve sprint. Ve orada içimde bir duygu uyanıyor: Ben koşmak istiyorum!

Yedi yaşında ilk yarışımı koşuyorum. Annem çıkış çizgisinde duruyor. “Haydi Nigel, göreyim seni!” Daha lafını bitirmeden hedefe varıyorum. Birinci olarak. O günden beri koşuyorum. Yarışlarda. Okuldaki etkinliklerde ya da eğlenmek için. Koşarken bedenimi hissetmiyorum. Ne acı, ne açlık, ne stres. Sadece rüzgâr.

Atletizm antrenörüm bana diyor ki: “Sen adeta bir kas gibisin. Bacakları olan bir kas.” Tam olarak ne demek istediğini anlamıyorum ama kulağıma hoş geliyor. Devam etmek istiyorum. Daha ileriye. Daha öteye. Olimpiyat Oyunlarına. Ve eğer başarabilirsem, orada da birinci olacağım.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Nigel (14), Hollanda şampiyonu bir atlet ve üst düzey spor ile okulu bir arada yürütebilmesi için dışarıdan destek alan özel bir lisede okuyor. Jeugdfonds Sport en Cultuur'un desteği sayesinde ilk koşu ayakkabılarını alabildi ve kulübüne ödediği adata dışarıdan katkı sağlandı. Dokuz yaşındayken bir reklam filminde oynadı ve bu sırada en büyük idolü, olimpiyat atleti Usain Bolt ile tanıştı. Onun hayali? 2032 Olimpiyat Oyunlarına katılmak ve Usain'in dünya rekorunu kırmak.

Charlie'nin Öyküsü

İÇİMDEN GELEN SES

Altı yaşındayım ve her şeyi yapmak istiyorum: ata binmek, dans etmek, resim çizmek, hokey oynamak. Annem diyor ki: “Bir şey dene.” Ben de şarkı söylemeye başlıyorum. Ne bunu yapabiliyor olduğum için ne de “bu benim tutkum olacak” diye düşündüğüm için. Sadece yeni ve eğlenceli olduğu için.

Yirmi çocukla birlikte alfabe şarkısını çalışıyoruz. Herkese bir dize düşüyor. Benim parçam P harfiyle başlıyor. Prova bitince şarkımızı anne babalara söyleyeceğiz. Sunum sırasında anne babalarla dolu bir salonun önünde duruyorum. Parçamı söylediğimde bir şey oluyor. Öğretmen başını kaldırıyor. Çocuklar susuyor. Şarkı okulunun müdürü bile dönüp bakıyor. Bittiğinde öğretmen diyor ki: “Vay, sesin çok güzelmiş.”

Yanaklarım alev alev oluyor. İçimde bir şey oluyor. Sanki içimden derin bir ses haykırıyor: “Şarkı söyle, söyle, söyle!”

O günden beri her yerde şarkı söylüyorum. Arabada. Duşta. Bisiklet sürerken. Sanki sesim beni hep çağırıyor. Bana şöyle der gibi: “Gel hadi. Ben yolu biliyorum.” Ve sesime kulak veriyorum. Ne kadar şarkı söylersem, o kadar mutlu oluyorum. Ve ne kadar gelişirsem, o kadar eğleniyorum. Başkalarının şarkılarını söylüyorum, ama kendi şarkılarımı da. Bir deftere sözler yazıyorum, yatağında melodiler düşünüyorum.

Şarkı söylemek dış dünyaya ait, ama aynı zamanda içten gelen bir şey. Kalbimden, karnımdan ve ayak parmaklarımdan geliyor. Bazen insanlar diyor ki: “Sekiz yaşında olmana rağmen şimdiden bir tutku mu?” O zaman başımı sallıyorum ve usulca karşılık veriyorum: “Kesinlikle, çünkü bu benim içimden gelen ses.”

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Charlie (13), Babette Labeij Müzik Akademisinde şan dersleri alıyor ve H'ART Müzesinin eğitim programına katıldı. Junior Songfestival için seçmelere girdi ve Ulusal Gençlik ve Müzikal Tiyatrosunda sahne alıyor. Peki ya hayali? Aktris ve şarkıcı Ariana Grande gibi şarkı söylemek ve oyunculuk yapmak, kendi şarkılarını büyük bir sahnede sunmak.

Carita'nın Öyküsü

BALE PRENSESİ

Ulusal Bale'ye ilk gidişim. Yanımda, kendisi de balet olan amcam oturuyor.

Salonun arkasında oturuyoruz ama her şeyi görebiliyorum. Dansçılar adeta havada süzülüyor. Amcamın elini tutup sıkıyorum. Henüz beş yaşındaydım ama şimdiden biliyorum: Ben bunu istiyorum.

O günden sonra ağzımı açınca sadece dans etmekten bahsediyorum. Okulda, arabada, yemek yerken. Ulusal Bale'nin bale okuluna gitmeyi hayal ediyorum. Ama bunun için seçmelere katılmak gerekiyor. Amcam bana yardım ediyor. “Nefes al Carita,” diyor. “Bale zordur ama hareketlerin sırasında nefes alırsan hafifler.”

Yedi yaşındayken seçmelere giriyorum. Etrafıma bakıyorum. O kadar çok kız var ki. O kadar heyecan verici ki. Boğazım düğümleniyor.

Ama sonra amcamın sesini duyuyorum: “Carita, nefes al, sürekli nefes al.”

O kadar çok çalışıyorum ki seçmelerin ardından parmaklarım sanki patlayacak gibi oluyor. Ama kabul ediliyorum. O günden sonra her gün dans ediyorum. Bazen yoruluyorum. Bazen deliriyorum. Ama durmuyorum.

Sonra sıra tiyatrodaki büyük gösteriye geliyor. İlk sırada Kraliçe Máxima oturuyor. Ellerim titriyor. Ya adımlardan birini unutursam?

“Carita. Nefes al,” diyorum kendi kendime.

Sahneye çıkıyorum. Işıkları yüzümde hissediyorum. İşte başlıyorum. Süzülüyorum.

Alkışlar yükseldiğinde salona bakıyorum. Kraliçe Máxima gözyaşını siliyor. “O kraliçe olabilir,” diye düşünüyorum, “ama bu gece ben de prensesim.”

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Carita (14) hâlâ dans ediyor, artık Clock5'te. Ulusal Bale'nin bale okulunda okumadığı zamanlarda bile dans etmeye devam etti. Hep kendini gösterebileceği yeni yerler buldu ve şimdi küçük çocuklara kendisi ders veriyor. Jeugdfonds Sport & Cultuur'un desteği sayesinde daima dans etmeye devam edebildi. Geçen Noel'de Paul de Leeuw ile birlikte sahne aldığı “Noel Müzik Galası”nda ulusal televizyonda parladı. Kraliçe Máxima burada da onur konuguydu.

Séun Steenken'in Öyküsü

Flk kimle başlayalım?” diye soruyor öğretmen, piyanonun başında otururken. Bütün 8. sınıf öğrencileri piyanonun etrafında duruyor ama kimse elini kaldırmıyor. Benden başka. Ama şarkı söylemek için değil; hayır. Rap yapmaya başlıyorum. Sınıf kahkahalara boğuluyor.

İnsanları eğlendirmekte iyiyim. Diktede iyi değilim. Büyük harfleri unutuyorum, *ei*’yi *ij* diye yazıyorum, ne nokta var ne virgül. Aldığım bütün düşük notlar yüzünden dilde kötü olduğumu düşünüyorum.

Öğretmen, hazır olduğumda, “Peki bakalım Bay Rapçi” diyor. “O halde yıl sonu gösterisinin yıldızı sen ol.”

Önce benimle dalga geçtiğini sanıyorum ama o ciddi. O zaman ben de işin üstüne ciddi şekilde gidiyorum. Koca koca kâğıtlara sözler yazıyorum ve ayna karşısında provalar yapıyorum. Videoya çekip arkadaşlarıma yolluyorum. “Güzel olmuş kardeşim,” diyorlar. Yazım ve dilbilgisi kurallarını hâlâ anlamıyorum. Bir şeyin *d* ile mi, *t* ile mi, yoksa *dt* ile mi bitmesi gerektiğini de. Harfler gözümün önünde kâğıdın üzerinde dans ediyor. Okulda buna “disleksi” diyorlar. Ben ise “yaratıcılık” diyorum.

Sonra yıl sonu gösterisinin günü geliyor. Heyecandan ölüyorum. Bu iş şaka değil, gerçek. Ama yine de söyleneni yapıyorum. Sıra bana geldiğinde mikrofonu alıyorum, salona bakıyorum ve öykümü anlatıyorum. İnsanlar dinliyor. Gülüyorlar. Başlarını sallıyorlar. Öğretmenim de başını sallıyor, gururla bakıyor. Artık kendimi bir şakacı gibi hissetmiyorum, sözcüklerle başkalarına dokunabilen biri gibi hissediyorum. Önemli bir öyküsü olan, dil konusunda iyi olan biri gibi.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Séun Steenken (23), 8. sınıftan sonra sözlü performans sanatçısı ve rapçi oldu ve şimdi ülkenin dört bir yanında sahneye çıkarak fırsat eşitsizliği, ırkçılık ve maddi sıkıntılar hakkında konuşuyor. Artık onun için dil yazım ve dilbilgisi kurallarıyla ilgili değil, söyleyecekleriyle ilgili. Bir sonraki hayali, sadece onu izlemek için gelen bir izleyici kitlesine kendi şovunu yapmak. Dilin yanı sıra küçük yaşlardan beri judoya gitti; Jeugdfonds Sport & Cultuur’un desteği sayesinde, anne babasının kulüp aidatını ödeyecek durumu kalmadığında bile yüksek seviyede devam edebildi. Judo, onun bir sanatçı olarak kimliğini güçlü biçimde şekillendirdi.

Edson Da Graça'nın Öyküsü

KOCA BIYIKLI YAŞLI PATRON

Yedi yaşındayken okulda Noel müzikali yapıyoruz. Herkes başrolü istiyor. Prens, kahraman, kral. En altta ise en küçük yan rol var: Koca bıyıklı yaşlı patron. Ben onu istiyorum. Gözümün önünde canlanıyor: Kocaman takma bir bıyığım, kalın bir sesim var, ayağımı masaya koyuyor, çizmelerimle gürültü yapıyor, herkesi güldürüyorum.

Evde babamın eski güneş gözlüğünü, bana çok büyük gelen çizmelerini topluyorum ve eski siyah bir keçe parçasından bıyık kesiyorum. Ayna karşısında prova yapıyorum. Okuldaki provalarda tam da umduğum şey oluyor: Ne zaman çizmelerimle yere vursam ya da kalın sesimle bir şey söylesem, sınıf kahkahalara boğuluyor.

İnsanları güldürmek... işte bu beni mutlu ediyor ve bunda iyiyim. Bunu okulda yapıyorum, sokakta yapıyorum, Cape Verde'de aile kutlamalarında da yapıyorum. İlk kez orada, sokakta yaşayan çok yoksul çocuklar görüyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onların yerinde ben olabilirdim. Bir şeyler yapmak istiyorum ama çok gencim. Derin bir nefes alıyorum ve karar veriyorum: Büyüdüğümde, sahneye çıkmaya başladığımda bir şeyler yapacağım.

Evde daha da garip sesler, tuhaf kelimeler ve dans figürleri çalışıyorum. Gittikçe daha iyi oluyorum. Bunu ilgi çekmek için değil, bir gülüşün ne anlama geldiğini bildiğim için yapıyorum. Eğlenmek için aslında fazladan hiçbir şeye ihtiyaç yok. Edson da Graça'nın anlamı "sevinç getiren". Hayat bazen karmaşık, ağır ve berbat olabiliyor ama gülmek her şeyi hafifletiyor.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Edson da Graça (43), komedyen, sunucu, oyuncu ve yoksulluk içinde büyüyen çocuklar için çalışıyor. Eskiden MBO'da öğretmendi, ama genç yetişkinlik döneminde kendisi de yoksulluğu atlattıktan sonra rotasını değiştirdi ve eşi tarafından da desteklenerek yüreğinin sesini dinleyip sahneyi seçti. Şimdi tiyatrolarda sahneye çıkıyor ve Willem Wever, Heel Holland Bakt Kids ve daha birçok programla tanınıyor. Edson'un en büyük isteği, bütün çocuklara onların değerli olduğunu göstermek.

Jörgen Raymann'ın Öyküsü

TİYATRO KOVBOYU

Dört yaşındayım. Mahallemizde bir defile yapılacak. “Katılmak ister misin?” diye soruyor annem. “Evet,” diyorum. Tek erkek çocuk olmam hiç umurumda değil. Birlikte kıyafet seçiyoruz. Red Kit hayranıyım, bu yüzden kovboy kıyafeti giyiyorum: şapka, kareli gömlek ve uçlarında sallanan püskülleri olan bir kot pantolon. Annem dikiş makinesinde Red Kit’inkine benzer siyah bir yelek dikiyor.

Aynanın karşısına geçtiğimde göğsüm gururla kabarıyor. Ona benzemekle kalmıyor, kendimi onun gibi hissediyorum. Heyecanla kendime adımlar uyduruyorum. “Anne bak!” Ben derin bir reverans yaparken annem gülüyor.

Gösteri, mahalledeki bir yüzme kulübünün kantininde ama orası bana gerçek bir podyum gibi geliyor. Sahneye çıkıp şapkamı sallıyorum, sanki bir filmde oynuyormuşum gibi. Şapka kafamdan uçuyor, ben onu yakalıyorum ve insanların kahkahalarını duyuyorum. Eğilerek seyircileri selamlıyorum. Herkes alkışlıyor. Sahneden koşarak iniyorum ve tekrar geri dönüyorum. Bir eğilme daha. Seyirciler tezahürat yapıyor. Onlara bakıyorum. Parıltılı bir sıcaklık bütün bedenimi sarıyor.

O günden sonra çıkabildiğim her sahneye çıkıyorum. Bahar şenliklerinde. Okulda. Şakalar, skeçler, oyunlar. Her şey şov için. Bazen heyecanlanıyorum ama öyle zamanlarda annemin sesini duyuyorum: “Sana stres veriyorsa, demek ki önemli.” İşlerin ters gitmesinden hiç korkmam. Daha çok, ileride keşke yapsaydım demekten korkarım.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Jörgen Raymann (59), televizyon programlarıyla tanınan bir kabare sanatçısı ve sunucu; ayrıca Kung Fu Panda ve Cars gibi animasyon filmlerinde seslendirme yaptı. Düşük gelirli bir ailede büyüdü ve orada yaratıcı olmayı öğrendi. Annesi hâlâ onun kostümlerini dikiyor; en ünlü tiplemesi Tante Es için olanları da. Bütün çocukların yeteneklerini keşfetme şansına sahip olmasının ne kadar önemli olduğunu biliyor ve bunun için UNICEF’in yanı sıra kısa süre önce Jeugdfonds Sport & Cultuur Almere’nin de elçisi oldu. Jörgen’in en büyük dileği ileride dede olmak; torunlarını tiyatroya götürmek ve onların da kendisi gibi sahneye âşık olmalarını sağlamak.

Lauren'in Öyküsü

HARİKA BİR AYI SANATI

Tüm sınıf birlikte H'ART Müzesine gidiyoruz. Müzede Julius Caesar hakkında bir sergi var. O bir Roma imparatoru. Sergide dolaşırken başında çelenk olan heykeller, üzerinde onun yüzü olan altın paralar ve boynuzlu maskeler görüyorum. Her şey parlıyor. Her şey çok ciddi görünüyor.

Julius'un heykeli sert bakıyor, sanki "sessiz ol" der gibi. Ama ben daha çok şekiller, renkler ve eğlenceli, garip ayrıntılar görüyorum. Ve içimden kendim bir şey yapmak geliyor. Daha sonra çocuk atölyesinde bir kâğıt, yapıştırıcı, tüyler ve kumaş parçaları alıyorum. Altın yanakları hareket ettikçe parlayan bir maske yapıyorum. Üzerine yapraklar, saçlar, çiller ve biraz yamuk duran dudaklar ekliyorum.

Birkaç hafta sonra annem bir e-postayı sesli okuyor. "Seçilmişsin," diyor. "Müzenin özel bir programı için." Karnımda bir şeyler hissediyorum. Kelebekler. Hem mutlu eden hem de heyecanlandıran kıpırtılar.

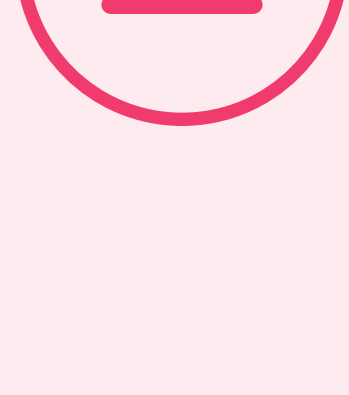
Müzede kâğıt ve plastikle heykel yapıyoruz. Birden kafamda bir ayı beliriyor. Önce bir kütüğün üstünde sakın sakın oturuyor, ama sonra kütük bir kaykaya dönüşüyor ve ayı adeta kayarak benden uzaklaşıyor. Onu, gördüğüm gibi aynen yapmaya karar veriyorum.

Bu dersten sonra ayımı eve götürmeme izin vermiyorlar. Müzede kalıyor, çünkü onu beğeniyorlar ve ziyaretçilere göstermek istiyorlar. Ve işte şimdi orada duruyor, diğer sanat eserlerinin arasında. Bazen düşünüyorum ki sanki beni bekliyor, o kaykayın üstündeki ayı, ta ki ben yeniden gelene kadar.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Lauren (11), H'ART Müzesinin eğitim programına katılıyor. Çizim yapmayı, el işiyle uğraşmayı ve önce sadece kafasında var olan şeyleri üretmeyi seviyor. İleride kâşif olmayı hayal ediyor: başka ülkelere seyahat etmeyi ve orada bulduklarıyla sanat yapmayı.

Judith de Leeuw'un Öyküsü

RESİM YAPMAK GİZLİ GÜÇTÜR

Birinci sınıftayım. O gün yağmur yağıyor, bu yüzden dışarı çıkamıyoruz. “O halde resim çizelim,” diyor öğretmen. Çok güzel. Yağmurdan çok kalemleri seviyorum.

Masada bir tomar kâğıt var. Bir yaprak alıyorum, bir de kalem. Saçlarım yüzümün önüne düşüyor, sanki bir perde gibi. Hoşuma gidiyor. Saçlarımı öyle bırakınca biraz saklanmış oluyorum. İşte, yok oldum. Bu faydalı bir şey, çünkü bazen dünya çok gürültülü oluyor. Öğretmen konuşmaları, çocukların kıpırtıları, sandalyelerin gıcırdaması, beslenme kutularının takırtısı.

Ama şimdi bunlar yok. Burada, saçlarımdan oluşan perdenin arkasında sadece kalemim ve kâğıdım var. Bir çizgi çiziyorum. Sonra bir tane daha. Derken artık ben yokum. Ama aynı zamanda varım, çünkü elim çiziyor.

Kafam hiçbir şey düşünmüyor. Kâğıtta bir şey beliriyor. Bir çizgi, bir şekil, belki bir ejderha. Ya da bacakları olan bir dondurma. Hiç bilmiyorum. İçimden çıkıyor.

“Büyüyünce ne olmak istiyorsun?” diye soruyor öğretmen aniden.

Düşünmeme gerek yok.

“Sanatçı!”

Öğretmen biraz gülüyor.

Çocuklar kıkırdıyor.

Ama ben ciddiylim.

Resim yapmak benim gizli süper gücüm. Mutluyken resim yaparım. Kızgınken resim yaparım. Ağlamak istediğimde resim yaparım. Resim yapmak, konuşmadan konuşmaktır. Dünya sert olduğunda perdelerimi kapatır ve hissettiklerimi çizerim. Sonra yeniden açar, dünyaya gösteririm.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Judith de Leeuw (30), dünya çapında tanınan bir görsel sanatçı ve Amsterdam'daki STRAAT Müzesi'ne bağlı çalışıyor. Resim yapmaya 1. sınıfta bir kurşun kalemle başladı, şimdi ise spreylere boyalarla evler ve apartmanlar büyüklüğünde eserler yapıyor. Eskiden ona sık sık şöyle derlerdi: “Sanatçı olma, o şekilde para kazanamazsın.” Ama o hiç kulak asmadı ve devam etti. Şimdi ise Ay'da bir sanat eseri yapmayı hayal ediyor.

Edson Sabajo'nun Öyküsü

SEHRİN SANATI

On iki yaşındayım ve her sabah Amsterdam Batı'dan Amsterdam Doğu'ya tramvaya biniyorum. Okulum şehrin öteki tarafında. Yalnız yolculuk ediyorum. Uzak, ama pencere kenarında oturuyorum, bu yüzden benim için sorun değil.

Çünkü dışarıda hayat var. Her yerde graffitiler var: elektrik kutularında, köprülerde, duvarlarda. Yazılar. Çizgiler. Resimler. Tuhaf harfler. Bazen düzenli, bazen vahşi, ama her zaman renkli ve cesur. Şehirden dışarı havai fişek gibi fırlıyorlar. Bu aklımı başımdan alıyor. Bu iş, yoktan bir şey yaratmak. Ben de bunu istiyorum.

Okulda harfler çizmeye başlıyorum. Defterime, koluma, sıranın kenarına. Önce keçeli kalemle, sonra spreylle boyayla. Dışarıda gördüğüm gibi şekiller, renkler ve gölgeler deniyorum. Dikkat çekmek için değil, kendimden bir şey bırakmak için. “Buradaydım.

Evde fazla bir şeye ihtiyacım yok; spreylle boyam ve kalemlerim var. Ve müzik. Beat'li hiphop, rap. Yoktan yeni bir şey yaratmak. Kendi yolunu çizmek. Bu bana, yaptıklarına ve kim olduğuma uyuyor. Eşyalarımı alıp dışarı çıkıyorum. Şehir kocaman bir resim defteri. Ben sanatçıyım ve kendi geleceğimi ben çiziyorum.

PEKİ ŞİMDİ DURUM NE?

Edson Sabajo (53), büyüdüğünde en iyi arkadaşlarından biriyle birlikte Amsterdam'da kurulan ve dünya çapında ünlü olan Patta adlı giyim ve sneaker markasını düşündü; bu marka, onun gençken çalıştığı o harflerle tanınıyor. Ayrıca tanınmış bir DJ ve sneaker tutkunu olan Sabajo, Patta Vakfı aracılığıyla normalde hiç fırsat bulamayacak çocuklara destek veriyor.

BASLAMAK İSTİYORUM! AMA

Burada okuduğun bütün öyküler gerçekten yaşandı ve neredeyse bütün anlatıcılar, en sevdikleri şeyi yapmaya attıkları ilk adımda az ya da çok, bir şekilde yardım aldılar. Peki ya sen? Seni ne mutlu ediyor? Bunu şimdiden keşfettin mi? O halde ona başlamak için ilk adımı atabilirsin.

Başlamak bazen zordur

Biliyoruz ki bazen başlamayı zorlaştıran nedenler vardır. Örneğin:

- Ailen dersleri veya spor kıyafetlerinin parasını karşılayamıyor olabilir;
- Spor ya da ders çok uzakta olabilir, yalnız seyahat etmen yasaktır ya da otobüs bileti çok pahalıdır;
- Sevdiğin sporu yapman için anne babaların yardım etmesi gerekiyordur (örneğin kantinde görev almak ya da takım arkadaşlarını turnuvaya götürmek gibi işlerde) ama onların buna vakitleri ya da arabaları yoktur;
- Ailen Hollandaca bilmiyor ve sen onlara her şeyi anlatamıyor olabilirsin;
- Yapabileceklerin sınırlı, bu yüzden spor veya sanatla uğraşmak zor geliyor;
- Spor, tiyatro, müzik ya da sanat yapmak kültürüne uygun değildir ya da başka bir nedenle kendini oraya ait hissetmiyorsundur.

Bunlar gerçekten zor nedenlerdir ve öyle hemen çözülecek şeyler değildir. Ama çözülmek zorunda da değil, çünkü sana bu konuda yardımcı olmak isteyen ve olabilecek insanlar ve yerler var. Sen dahil her çocuğun mutlu olduğu şeyi yapma şansını hak ettiğine inanan insanlar ve yerler. Ve sen onlardan yardım veya destek isteyebilirsin.

İlk adımında sana kim yardımcı olabilir?

Güvendiğin ve sana yardımcı olabilecek bir yetişkin bul. Bu bir anne ya da baba, bakımını üstlenen biri, aileden birileri (dede, nine, teyze, amca, ağabey ya da abla), öğretmenin, mahalle gönüllü babası ya da sokak koçu olabilir. Onlar, sana ilk başlangıcın için uygun yeri bulmada ve orayla iletişime geçmende yardımcı olabilirler.

JEUGDFONDS SPORT & CULTUUR

Bu, senin spor ve kültüre atacağın ilk adım

Jeugdfonds Sport & Cultuur sayesinde her çocuk spor, müzik, dans veya tiyatroya katılabilir; evde yeterince para olmasa bile. Jeugdfonds, senin spor veya kültür kulübüne katılabilmen için ücretini öder. Çoğu zaman ayakkabı ya da bir enstrüman gibi gerekli eşyaları da sağlar. Mahallende sık sık deneme dersleri yapılır, böylece diğer çocuklarla birlikte hoşuna giden şeyleri deneyebilirsin.

Katılmak ister misin? Anne baban ya da başka bir yetişkin seni kieseenclub.nl sitesi üzerinden kaydedebilir.

ESTHER VERGEER VAKFI

Sen de başkalarıyla birlikte spor yapmaya başlamak ister misin?

Esther Vergeer Vakfı, kronik hastalığı ya da bedensel engeli nedeniyle ekstra desteğe ihtiyaç duyan çocukların da mahalledeki bir kulüpte rahatça spor yapabilmesini sağlıyor. Bu sayede arkadaş edinir, hoşlarına giden şeyleri keşfeder ve özgüven kazanırlar. Üstelik (tekerlekli sandalye) tenisi, yüzme, basketbol veya atletizm gibi 50'den fazla farklı spordan birini seçebilirler. Ayrıca spor kampı ve spor festivali gibi eğlenceli etkinlikler de var.

Katılmak ister misin? Daha fazla bilgi için ya da kayıt olmak için şu adrese yazabilirsin:

info@esthervergeerfoundation.nl

FONDS GEHANDICAPSPORT

Engel ya da hastalıkla spor yapmaya destek için ilk adım

Fonds Gehandicapsport sayesinde herkes spor yapabilir; bir engeli ya da kronik hastalığı olsa bile. Sınıflara, (S)Cool on Wheels gibi eğlenceli etkinliklerle biri gelir ve engelli olarak nasıl spor yapılabileceğini gösterir. Sen de bir tekerlekli sandalye deneyebilir ve birlikte oynayarak sporun ne kadar eğlenceli olduğunu keşfedebilirsin. Kuruluş ayrıca özel spor malzemeleri gibi pratik konularda da yardımcı olur ve kuruluşun web sitesinden hangi kulüplerde spor yapabileceğini görebilirsin.

(S)Cool on Wheels'e atılmak ister misin? Okulun, fondsgehandicapsport.nl sitesinden senin için bir atölye dersi ayarlayabilir.

AJAX VAKFI

Bu senin için futbol ve yeni arkadaşlıklarla başlayacak bir adım olabilir.

Ajax Vakfı, Amsterdamlı gençleri yeteneklerini keşfetmeye ve geliştirmeye ilham vermek ve motive etmek istiyor. Projeler sırasında katılımcılar, Ajax'ın temel değerleri doğrultusunda, nasıl işbirliği yapıldığını ve Ajax'ın neden başarılı olduğunu öğreniyorlar. Katılımcılar “Bizim kazanma tarifimiz”i öğreniyor ve bunu kendi yaşamlarında nasıl uygulayabileceklerini keşfediyorlar. Ajax Vakfı, gençlere net hedefler koymalarında yardımcı oluyor: neyi başarmak istediklerini ve oraya ulaşmak için neye ihtiyaçları olduğunu belirlemelerini sağlıyor.

Katılmak ister misin? Okulundan Ajax Vakfı'nın bir projesine katılıp katılamayacağınızı sorabilirsin.

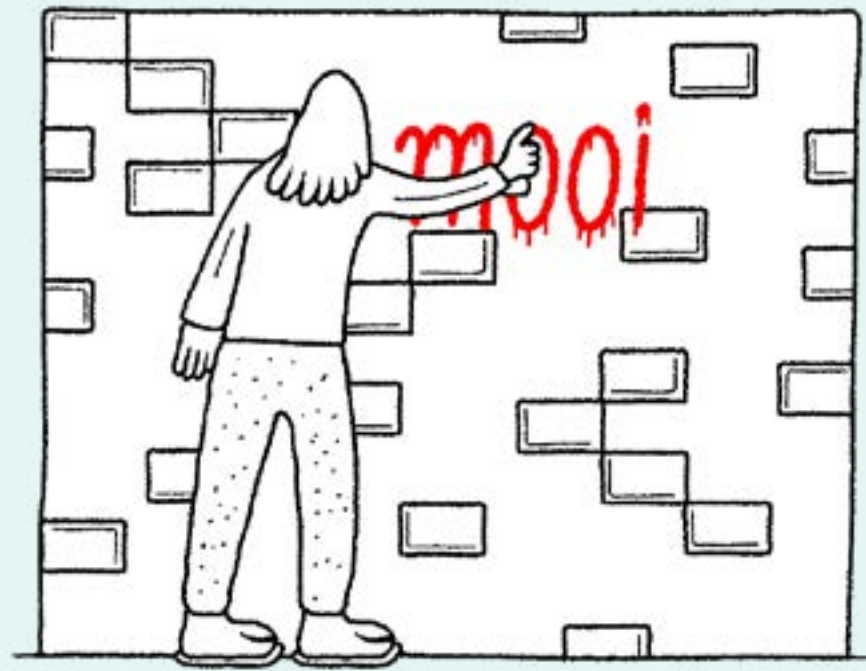
STRAAT EĞİTİM PROGRAMI

**Bu, sanat yapmaya ve yaratıcılığa
atacağın ilk adım olabilir**

Sanatta ve yaratıcı hayaller kurmada
senin için büyük bir başlangıç
olabilir. STRAAT Müzesinde konu
“street art”: yani sokak sanatı.

Burada sanat eserlerinin arkasındaki
öyküleri öğrenir ve sen de yaratıcı
olarak işe koyulabilirsin. Sınıf
arkadaşlarınla birlikte sanatın nasıl
ilham verebileceğini ve sizi harekete
geçirebileceğini keşfedersiniz.

Katılmak ister misin? Okulun, STRAAT
Müzesinin eğitim ekibi aracılığıyla bir
rehberli tur için kayıt yaptırabilir.

AMSTERDAM H'ART MÜZESİ EĞİTİM PROGRAMI

**Bu, senin için sanatçı olma yolunda
bir başlangıç olabilir**

Sınıf arkadaşlarınla birlikte
Amsterdam'daki H'ART Müzesine
gidersiniz. Önce sergiyi gezersiniz,
ardından Studio'da kendi
sanatınızı yaparsınız. Bazı çocuklar,
yaratıcılıklarını daha da geliştirmelerine
yönelik özel bir program olan
Talent@H'ART Museum'a katılma
şansını elde eder. Herkes katılabilir
ve sanatın kendileri için ne ifade
edebileceğini keşfedebilir.

Sen de katılmak istiyor ve
Amsterdam'da ya da çevresinde
okula mı gidiyorsun? O halde
öğretmeninden okulun H'ART Museum
Eğitim Programına kayıt yaptırmasını
isteyebilirsin.

STEDELİJK MÜZESİ - AMSTERDAM

**Bu senin için modern sanatı
keşfetmeye atacağın ilk adım olabilir**

Amsterdam'daki Stedelijk Müzesinde yapılan sanat işlerinin hepsinin “güzel” sonuçlar vermesi ya da “zor olması” şart değil. Tam tersine, her şey sanat olabilir! Her pazar sabahı tüm ailenle birlikte ücretsiz WhatsApp hazine avına katılabilirsin. Ya da okul tatillerinde ücretsiz atölyelerden birine devam edebilirsin. Müzede el işi yapmak, normalden biraz farklıdır!

18 yaşına kadar olan bütün çocuklar için giriş her zaman ücretsizdir.

STADSPAS (ŞEHİR İNDİRİM KARTI) VE YAŞADIĞIN ŞEHİR YA DA KÖYÜN BELEDİYESİ

Yapacağın başlangıca mahallende yardım

Hollanda'daki birçok şehirde, düşük gelirli ailelere özel Stadspas (Şehir İndirim Kartı) adı verilen bir kart vardır. Bu kartla pek çok şeyi ücretsiz yapabilir veya indirimli faydalanabilirsin. Onu almak için yardımsever büyüğünden (behulpzame volwassene) sana yardımcı olmasını iste. Stadspas'ların yanı sıra birçok belediyede spor ya da kültürü mümkün kılmak için başka yollar da vardır. Bunlar arasında spor tekerlekli sandalyelerinin veya yol masraflarının karşılanması sayılabilir. Çoğu zaman mahallende, insanlara yardım etmeye hazır olan semt büroları bulunur. Yanında yardımsever büyüğünü götür!

8K

25

COLOPHON

BASLIYORUM

Gerçek İlk Adım Öyküleri

Başyazar: Malou de Roy van Zuydewijn

Yazarlar: Mees Ubachs, Charlotte Scott-Wilson

İllüstratör: Saša Ostoja

Grafik tasarım: Martijn van der Riet

Strateji ve konsept: HAGENS PR

Birinci baskı, ABN AMRO tarafından
yayımlanmıştır.

Bu kitap ABN AMRO tarafından sunulmakta olup
ortaklarıyla iş birliği içinde geliştirilmiştir.

© 2025 ABN AMRO

Öykülerin tümünü olabildiğince dikkatli ve doğru şekilde yazmaya gayret
ettik. Yine de tam doğru olmayan bir şeyle karşılaşsan, lütfen bize bildir.

Bu kitapçığın en son versiyonunu her zaman PDF olarak
<https://www.abnamro.com/ikbeginhetboekje> adresinden indirebilirsin.

Bu kitabın içeriğine büyük özen gösterilmiş olsa da, yazarlar ve yayınevi
olası yanlışlıklardan dolayı hiçbir sorumluluk kabul etmez. ABN AMRO'nun
önceden yazılı izni olmaksızın, bu kitaptan veya kitabın PDF'inden hiçbir şey
kopyalanamaz, kamuya açıklanamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde
çoğaltılamaz.

Fotoğraf telif hakkı: Edson Sabajo: @akadrestudio

Fotoğraf telif hakkı: Sherida Spitse: Ajax Images

Fotoğraf telif hakkı: Diede de Groot: Mathilde Dusol

ABN AMRO

Başlıyorum, ABN AMRO'nun armağanı bir kitaptır. Kitap, çocukların ve tanınmış Hollandalıların gerçek öykülerine dayanıyor ve onların kendilerini mutlu eden şeyi yapmaya doğru attıkları ilk adımı anlatıyor. Deyjah, Signe, Sorella, Nigel, Charlie, Carita, Lauren en Diede de Groot, Sherida Spitse, Rocky Hehakaija, Séun Steenken, Jörgen Raymann, Judith de Leeuw, Edson Sabajo ve Edson da Graça deneyimlerini paylaşarak sana ilham vermek istiyor. Böylece sen de yakında en çok yapmak istediğin şeye doğru ilk adımını atabilirsin. Bu şey, örneğin spor, sanat ya da aklına geldiğinde içini kıpır kıpır eden başka bir etkinlik olabilir.

ABN•AMRO

Bu kitap ABN
AMRO tarafından
sunulmaktadır